

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2008/368/WPZiB

z dnia 14 maja 2008 r.

wspierające wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1540 (2004) w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

(zwanemu dalej „Komitetem 1540”) sprawozdania na temat działań, które podjęły lub mają zamiar podjąć w celu wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540.

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14,

(4) Dnia 27 kwietnia 2006 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła jednogłośnie rezolucję nr 1673 (2006), na mocy której przewidziano, że komitet powinien zwiększyć wysiłki na rzecz upowszechniania pełnego wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540 przez programy prac, działania informacyjne, pomoc, dialog i współpracę. W rezolucji tej Komitet 1540 został również wezwany do przeanalizowania razem z państwami oraz organizacjami międzynarodowymi, regionalnymi i subregionalnymi możliwości wymiany zdobytych doświadczeń i wiedzy oraz zweryfikowania dostępności programów, które mogą ułatwić wdrożenie rezolucji RB ONZ nr 1540.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia; rozdział III strategii zawiera wykaz działań mających zwalczać rozprzestrzenianie tej broni, które powinny być podjęte zarówno w UE, jak i w państwach trzecich.

(5) W swoim sprawozdaniu z kwietnia 2006 r. Komitet 1540 zalecił poszerzenie i zintensyfikowanie działań informacyjnych prowadzonych na szczeblu regionalnym i subregionalnym, mających dostarczyć w sposób zorganizowany wytycznych dotyczących wykonywania zobowiązań wynikających z rezolucji RB ONZ nr 1540, uwzględniając przy tym fakt, że 62 państwa nie przedłożyły wtedy jeszcze swojego pierwszego sprawozdania, natomiast 55 państw spośród tych, które takie sprawozdanie już przedłożyły, nie dostarczyło jeszcze – na wniosek Komitetu 1540 – dodatkowych informacji i wyjaśnień.

(2) UE aktywnie realizuje tę strategię wraz z działaniami wymienionymi w jej rozdziale III, w szczególności przez uruchamianie zasobów finansowych mających wspierać konkretne projekty realizowane przez instytucje wielostronne, przez dostarczanie pomocy technicznej i wiedzy fachowej państwom potrzebującym szerokiego spektrum działań w odniesieniu do zapobiegania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia oraz przez wspieranie roli, jaką odgrywa Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych.

(3) Dnia 28 kwietnia 2004 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła jednogłośnie rezolucję nr 1540 (2004) („RB ONZ nr 1540”) stanowiącą pierwszy instrument międzynarodowy, który zajmuje się – w sposób zintegrowany i wszechstronny – bronią masowego rażenia, środkami jej przenoszenia i powiązanymi z nią materiałami. W RB ONZ nr 1540 zawarto wiążące dla wszystkich państw zobowiązania, które mają zapobiegać uzyskaniu dostępu do takiej broni i powiązanych z nią materiałów przez podmioty niepaństwowe. W rezolucji tej państwa zostały wezwane do przedstawienia Komitetowi Rady Bezpieczeństwa ustanowionemu rezolucją RB ONZ nr 1540

(6) Dnia 12 czerwca 2006 r. Unia Europejska przyjęła pierwsze wspólne działanie Rady 2006/419/WPZiB⁽¹⁾ wspierające wdrożenie rezolucji RB ONZ nr 1540 w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia. To wspólne działanie zostało wdrożone w celu zwiększenia świadomości w zakresie wymogów związanych z rezolucją RB ONZ nr 1540; miało ono także przyczynić się do zwiększenia możliwości administracji w państwach trzecich w zakresie sporządzania sprawozdań krajowych dotyczących wdrażania rezolucji RB ONZ nr 1540.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 17.6.2006, s. 30.

- (7) Wdrożenie wspólnego działania Rady 2006/419/WPZiB zaowocowało zorganizowaniem pięciu regionalnych seminariów w Afryce, na Bliskim Wschodzie, w Ameryce Łacińskiej, w regionie Karaibów i w regionie Azji-Pacyfiku. Dzięki tym działaniom udało się znacznie zmniejszyć liczbę państw, które nie przedłożyły sprawozdania, oraz państw, które nie przedstawiły dodatkowych informacji wymaganych przez Komitet 1540 w następstwie przedłożenia niekompletnych sprawozdań.
- (8) Komitet 1540 podkreślił w informacjach dla Rady Bezpieczeństwa ONZ w grudniu 2007 r., że w praktycznych działaniach komitetu należy przesunąć nacisk ze sprawozdawczości krajowej na wdrażanie wszystkich aspektów rezolucji RB ONZ nr 1540. W tym kontekście ukierunkowane indywidualnie działania informacyjne i pomoc dostosowane do sytuacji regionalnej i innych szczególnych okoliczności mogłyby ułatwić państwom sprostanie wyzwaniom związanym z wdrożeniem rezolucji RB ONZ nr 1540. W swoim programie prac Komitet 1540 stwierdził, że krajowe plany lub harmonogramy wdrożenia mogą stanowić dla państw użyteczne narzędzia służące do planowania; ideę tę należy w dalszym ciągu propagować. Zainteresowane państwa powinny także otrzymywać większą pomoc w opracowywaniu krajowych planów działania.
- (9) Biuro do Spraw Rozbrojenia w ramach Sekretariatu Narodów Zjednoczonych, które jest odpowiedzialne za dostarczanie Komitetowi 1540 i jego ekspertom merytorycznej i logistycznej pomocy, powinno zostać uprawnione do technicznego wdrażania projektów podjętych na mocy niniejszego wspólnego działania.
- (10) Niniejsze wspólne działanie powinno być wdrażane zgodnie z ramową umową finansowo-administracyjną, zawartą przez Komisję Europejską z ONZ, dotyczącą zarządzania wkładami finansowymi przez Unię Europejską do programów lub projektów zarządzanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

- Zgodnie ze strategią UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, w której wyznaczono cel polegający na wspieraniu roli Rady Bezpieczeństwa ONZ i pogłębieniu wiedzy fachowej na temat stawiania czoła wyzwaniom związanym z rozprzestrzenianiem broni masowego rażenia, UE nadal wspiera wdrażanie rezolucji RB ONZ nr 1540 (2004) („RB ONZ nr 1540”).
- Projekty wspierające rezolucję RB ONZ nr 1540, odpowiadające działaniom przewidzianym w strategii UE, obejmują organizację cyklu warsztatów tematycznych w kilku wybranych subregionach.

Warsztaty te mają dwojaki cel:

- zwiększenie zdolności urzędników w wybranych państwach odpowiedzialnych za wszystkie aspekty zarządzania kontrolą wywozu, tak aby mogli oni podejmować na poziomie praktycznym działania zmierzające do wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540,
- umożliwienie urzędnikom w wybranych państwach uczestniczących w projektach precyzyjnego określania braków i potrzeb z uwzględnieniem różnych punktów widzenia (rządu i przemysłu), tak aby można było formułować skuteczne wnioski o udzielenie pomocy.

Szczegółowy opis projektów jest zawarty w załączniku.

Artykuł 2

- Prezydencja, wspomagana przez Sekretarza Generalnego Rady/Wysokiego Przedstawiciela ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (SG/WP), jest odpowiedzialna za wykonanie niniejszego wspólnego działania. Komisja jest w to w pełni włączana.
- Techniczną realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, powierza się Sekretariatowi ONZ (Biuro ds. Rozbrojenia) („Sekretariat ONZ (BdR)”). Agencja wykonuje to zadanie pod kontrolą SG/WP, wspomagającego prezydencję. W tym celu SG/WP dokonuje niezbędnych ustaleń z Sekretariatem ONZ (BdR).
- Prezydencja, SG/WP i Komisja informują się nawzajem regularnie o wdrażaniu niniejszego wspólnego działania, zgodnie ze swoimi odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 3

- Finansowa kwota odniesienia dla realizacji projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 475 000 EUR i zostanie sfinansowana z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
- Zarządzanie wydatkami finansowanymi w ramach kwoty wymienionej w ust. 1 podlega wspólnotowym procedurom i zasadom mającym zastosowanie do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 2; wydatki te przyjmują formę dotacji. W tym celu Komisja zawiera z Sekretariatem ONZ (BdR) umowę o finansowaniu. Przedmiotowa umowa o finansowaniu zawiera zobowiązanie Sekretariatu ONZ (BdR) do zadbania o to, aby wkład UE był wyeksponowany stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dokłada starań, aby umowę o finansowaniu, o której mowa w ust. 3, zawarto możliwie szybko po wejściu w życie niniejszego wspólnego działania. Informuje ona Radę o wszelkich trudnościach z tym związanych i o dacie zawarcia tej umowy o finansowaniu.

Artykuł 4

Prezydencja, wspomagana przez SG/WP, przedstawia Radzie sprawozdania dotyczące wdrożenia niniejszego wspólnego działania opracowywane na podstawie sprawozdań okresowych przygotowywanych przez Sekretariat ONZ (BdR). Sprawozdania te służą Radzie jako podstawa do przeprowadzenia oceny. Komisja w pełni uczestniczy w wykonywaniu tych zadań i przedstawia sprawozdania dotyczące finansowych aspektów wdrożenia niniejszego wspólnego działania.

Artykuł 5

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

Niniejsze wspólne działanie wygasa 24 miesiące po zawarciu umowy o finansowaniu, o której mowa w art. 3 ust. 3, lub 3 miesiące po dacie jego przyjęcia, jeśli w tym okresie nie zostanie zawarta umowa o finansowaniu.

Artykuł 6

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2008 r.

W imieniu Rady
A. BAJUK
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wsparcie UE dla wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1540 (2004)**1. Wprowadzenie**

W sprawozdaniu z kwietnia 2006 r. Komitet 1540 stwierdził, że 62 państwa nie przedłożyły jeszcze swojego pierwszego sprawozdania krajowego oraz że 55 państw takie sprawozdanie wprawdzie już przedłożyło, musi jednak jeszcze dostarczyć dodatkowych informacji i wyjaśnień. Jako że państwa te znajdowały się w trzech regionach geograficznych (Afryka, Karaiby i Południowy Pacyfik), jak również ze względu na fakt, że braki w sprawozdaniach krajowych były charakterystyczne dla poszczególnych regionów, Komitet 1540 zaproponował, aby działania mające na celu udzielenie pomocy państwom w spełnianiu wymogów wynikających z rezolucji RB ONZ nr 1540 koncentrowały się na regionach i obszarach, w których zauważono istnienie konkretnych potrzeb.

W związku z powyższym wsparcie, jakiego UE udzielała w latach 2004–2007 Komitetowi 1540, miało dwojaki cel:

- UE podejmowała demarche wobec państw trzecich w celu zachęcenia ich do składania sprawozdań krajowych wymaganych na mocy rezolucji RB ONZ nr 1540,
- dnia 12 czerwca 2006 r. UE przyjęła wspólne działanie 2006/419/WPZiB, w ramach którego wsparcie finansowe otrzymało pięć obszarów działań informacyjnych ukierunkowanych na pięć różnych regionów krajów rozwijających się. Działania informacyjne w formie seminariów prowadzono w celu zwiększenia świadomości wśród krajów rozwijających się w zakresie ich zobowiązań wynikających z rezolucji RB ONZ nr 1540; miały one także przyczynić się do zwiększenia zdolności administracji w państwach trzecich w zakresie sporządzania krajowych sprawozdań z wdrażania rezolucji RB ONZ nr 1540.

Według najnowszych informacji przekazanych dnia 17 grudnia 2007 r. Radzie Bezpieczeństwa ONZ przez przewodniczącego Komitetu 1540, dokonano znacznych postępów w zakresie wypełnienia zobowiązania do składania sprawozdań przez państwa członkowskie ONZ, w następnym okresie należy jednak zintensyfikować wysiłki, aby w pełni wdrożyć przedmiotową rezolucję we wszystkich jej aspektach. W szczególności do marca 2008 r. 144 państwa przedłożyły już swoje pierwsze sprawozdania, a 99 państw przedstawiło już wymagane informacje dodatkowe. W związku z tym podczas dyskusji tematycznych poświęconych działaniom informacyjnym prowadzonych w październiku 2007 r. na forum Komitetu 1540 uznano również potrzebę realizacji stopniowego podejścia i zalecono, aby w przyszłych działaniach informacyjnych kładziono mniejszy nacisk na sprawozdawczość, a koncentrowano się raczej na wspieraniu państw w dziedzinach związanych z wdrażaniem przedmiotowej rezolucji.

W najnowszych informacjach z grudnia 2007 r. podkreślono także, w jaki sposób w praktycznych działaniach Komitetu 1540 należy przesunąć nacisk ze sprawozdawczości na wdrażanie wszystkich aspektów rezolucji nr 1540. W tym kontekście ukierunkowane działania informacyjne i pomoc dostosowane do sytuacji regionalnej i innych szczególnych okoliczności mogłyby ułatwić państwom członkowskim sprostanie wyzwaniom związanym z wdrożeniem przedmiotowej rezolucji. W swoim programie prac komitet stwierdził, że krajowe plany lub harmonogramy wdrożenia mogą stanowić dla państw użyteczne narzędzia służące do planowania; ideę tę należy w dalszym ciągu propagować. Zainteresowane państwa powinny otrzymywać większą pomoc w opracowywaniu krajowych planów działania. Należy również zwiększać zdolność państw członkowskich w zakresie formułowania skutecznych wniosków o udzielenie pomocy.

2. Opis projektów

Projekty wspierające wdrożenie rezolucji RB ONZ nr 1540 będą realizowane w formie sześciu warsztatów, których celem będzie zwiększenie zdolności urzędników odpowiedzialnych za zarządzanie kontrolą wywozu w sześciu subregionach (Afryka, Ameryka Środkowa, MERCOSUR, region Bliskiego Wschodu i Zatoki Perskiej, wyspy Pacyfiku i Azja Południowo-Wschodnia), tak aby mogli oni podejmować na poziomie praktycznym działania zmierzające do wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540. Proponowane warsztaty będą dostosowane konkretnie do potrzeb urzędników zajmujących się problematyką granic, problematyką celną i przepisami prawnymi; będą obejmować główne elementy kontroli wywozu, między innymi stosowne przepisy prawne (w tym krajowe i międzynarodowe aspekty prawne), kontrolę regulacyjną (w tym przepisy dotyczące zezwoleń, kontrolę użytkownika końcowego i programy ukierunkowane na zwiększanie świadomości) oraz wykonanie przepisów (w tym identyfikację towarów, ocenę ryzyka i metody wykrywania).

Podczas warsztatów zachęcać się będzie państwa do porównywania i wymiany doświadczeń w zakresie praktycznych kwestii związanych z wdrożeniem przedmiotowej rezolucji. Państwa będą miały sposobność do porównania stosowanych u siebie procedur kontroli wywozu, dzięki czemu będą mogły określić te aspekty swoich działań, w których mogą skorzystać z doświadczeń innych państw. Jeżeli stosowanie najskuteczniejszych praktyk przez dane państwo wymagałoby wsparcia, mogą zostać przygotowane programy pomocowe.

Proponowane działania powinny także dać wspomnianym wyżej urzędnikom możliwość precyzyjnego określania braków i potrzeb z uwzględnieniem różnych punktów widzenia (rządu i przemysłu), tak aby można było formułować skuteczne wnioski o udzielenie pomocy w zakresie szkolenia, sprzętu oraz w innych dziedzinach. Wnioski te będą kierowane do Komitetu 1540 – zostaną one przekazane zainteresowanym państwom – lub bezpośrednio do tych państw, organizacji międzynarodowych, regionalnych i pozarządowych. Podczas wspomnianych warsztatów korzystać się będzie z wiedzy ekspertów Komitetu 1540; należy jednak również wykorzystywać wiedzę fachową dostępną w kontekście międzynarodowym. Państwa będące darczyńcami, a także międzynarodowe organizacje międzyrządowe mogłyby zatem również zapewniać dostęp do uznanych kompetencji przez umożliwienie swoim ekspertom udziału w warsztatach.

Niniejsze nowe wspólne działanie opiera się na wysiłkach podejmowanych na mocy poprzedniego wspólnego działania 2006/419/WPZiB – skupiającego się głównie na zobowiązaniach do zwiększania świadomości i zobowiązaniach w zakresie sprawozdawczości – i intensyfikuje te wysiłki. To wspólne działanie nada wspomnianym projektom wyraźny wymiar operacyjny i subregionalny dzięki zaangażowaniu w realizację warsztatów po około trzech urzędników państwowych (na poziomie osób zajmujących się w praktyce danymi zagadnieniami lub na poziomie ekspertów w tych dziedzinach) z każdego państwa uczestniczącego w warsztatach, które będą trwać od trzech do czterech dni.

Precyzyjne określanie braków i potrzeb – które będzie łatwiejsze dzięki warsztatom finansowanym w ramach niniejszego wspólnego działania – będzie szczególnie przydatne dla Unii Europejskiej, głównie w określaniu państw mogących skorzystać z finansowanych ze środków nowego instrumentu stabilności projektów ukierunkowanych na zwiększanie zdolności. Ułatwi ono także określanie konkretnych obszarów, w których dodatkowe działania UE są szczególnie potrzebne. Zachęcać się będzie uczestników warsztatów do przedkładania konkretnych wniosków o pomoc. UE określi zakres pomocy z uwzględnieniem intencji innych potencjalnych darczyńców oraz zapewni osiągnięcie maksymalnego efektu synergii z innymi instrumentami finansowymi UE (np. wzajemne uzupełnianie się niniejszego wspólnego działania i działań podejmowanych w ramach instrumentu stabilności w obszarze kontroli wywozu w państwach trzecich).

Wyniki projektów:

- większa świadomość uczestników w zakresie działań prowadzonych na poziomie krajowym, regionalnym i międzynarodowym w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, środków jej przenoszenia,
- większa precyzja stosowanych obecnie środków w zakresie wdrażania i wykonania rezolucji oraz intensyfikacja już podjętych lub planowanych działań prowadzących do pełnego wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540,
- udoskonalone techniki oceny ryzyka, wykrywania i analizy,
- skuteczniejsze współdziałanie krajowych i regionalnych organów kontroli wywozu i wykonania prawa oraz lepsza wymiana informacji między tymi organami,
- większa świadomość w zakresie przemieszczania ładunków i lepsze zrozumienie metod stosowanych w celu obejścia kontroli wywozu,
- większa świadomość w zakresie podwójnego zastosowania pewnych towarów oraz zwiększona zdolność do identyfikacji towarów podwójnego zastosowania związanych z bronią masowego rażenia i środkami jej przenoszenia,
- lepsza współpraca pomiędzy urzędnikami zajmującymi się przepisami prawnymi i ich wykonaniem a przedmiotowym sektorem,
- korzyści dla uczestników warsztatów:
 - a) opracowanie ewentualnych krajowych planów działania;
 - b) opracowywanie wniosków o pomoc, dotyczących przyszłych działań prowadzonych w konkretnych obszarach określonych podczas tych warsztatów oraz, w stosownych przypadkach, zintensyfikowana współpraca z organizacjami międzyrządowymi i organizacjami subregionalnymi w zakresie udzielania takiej pomocy; oraz
 - c) sprawozdanie z przebiegu seminarium.

3. Czas trwania

Całkowity szacowany czas trwania projektu wynosi 24 miesiące.

4. Beneficjenci i uczestnicy

Doboru państw mogących wziąć udział w projekcie dokonano na podstawie kilku kryteriów. Aby stwierdzić, które państwa mogą wymagać wsparcia w dziedzinie oceny ryzyka, kontroli granic i kontroli przeładunków, identyfikacji towarów oraz metod wykrywania, przeanalizowano krajowe matryce dotyczące wdrażania rezolucji RB ONZ nr 1540.

W procesie wyłaniania wymienionych poniżej państw, które wezmą udział w warsztatach, uwzględniono także zróżnicowane poziomy zaawansowania wdrażania rezolucji przez poszczególne państwa i ich zdolności. Podobieństwa w kwestiach regionalnych, takich jak przeładunek, są elementem łączącym, umożliwiającym określanie i zwiększanie efektu synergii pomiędzy poszczególnymi państwami.

Ponadto wybrane państwa uczestniczyły w działaniach informacyjnych prowadzonych wcześniej w tym subregionie.

Państwa będą proszone o wytypowanie urzędników na poziomie wdrażania znających problematykę kontroli wywozu i kontroli granic. Urzędnicy ci reprezentowaliby następujące zakresy pracy rządu:

- organy regulacyjne, oraz
- wykonanie przepisów granicznych (w tym organy celne i policyjne; szczególną uwagę zwracać się będzie na działania międzyrządowe i działania prowadzone wspólnie przez różne agencje).

W stosownych przypadkach, na mocy decyzji prezydencji UE wspieranej przez SG/WP, zapraszone będą dodatkowe agencje uznane za istotne dla kontroli wywozu.

Pod uwagę zostanie również wzięte zaproszenie do udziału w warsztatach właściwych organizacji międzyrządowych i regionalnych.

Należy podkreślić, że niektóre z państw uczestniczących w projekcie mogą stanąć – nawet w sposób niezamierzony – w obliczu zagrożenia związanego z rozprzestrzenianiem BMR ze względu na ich położenie geograficzne, sytuację polityczną lub krajowe plany w zakresie energii. Niektóre z tych państw podjęły już z UE konstruktywny dialog dotyczący nierozprzestrzeniania BMR, również przez wynegocjowanie i podpisanie umów dwustronnych zawierających klauzule o nierozprzestrzenianiu BMR. Zorganizowanie tego cyklu warsztatów stanowi zatem dla UE świetną sposobność wypełnienia zobowiązań wynikających z tych klauzul oraz zademonstrowania, jak wielkie znaczenie UE przywiązuje do udzielania pomocy krajom rozwijającym się, również przez działania wielostronne.

Do udziału w tych warsztatach wybrano między innymi następujące państwa:

1. Projekt dotyczący Afryki

Ghana, Kenia, Maroko, Nigeria, Uganda, Republika Południowej Afryki, Republika Konga, Egipt, Libia i Tanzania.

2. Projekt dotyczący Ameryki Środkowej

Belize, Gwatemala, Honduras, Kostaryka, Meksyk, Nikaragua, Panama i Salvador.

3. Projekt dotyczący państw MERCOSUR-u

Argentyna, Brazylia, Urugwaj, Paragwaj, Wenezuela, Boliwia, Chile, Kolumbia, Ekwador i Peru.

4. Projekt dotyczący państw regionu Bliskiego Wschodu i Zatoki Perskiej

Arabia Saudyjska, Bahrajn, Irak, Jordania, Kuwejt, Oman, Syria i Zjednoczone Emiraty Arabskie.

5. Projekt dotyczący państw wysp Pacyfiku

Fidzi, Nauru, Palau, Papua-Nowa Gwinea, Sfederowane Stany Mikronezji, Timor Wschodni, Tuvalu, Vanuatu, Wyspy Marshalla i Wyspy Salomona.

6. Projekt dotyczący państw Azji Południowo-Wschodniej

Filipiny, Indonezja, Kambodża, Maleszja, Singapur, Tajlandia, Wietnam i Związek Myanmar.

5. Instytucja realizująca

Prezydencja, wspierana przez SG/WP, jest odpowiedzialna za wdrożenie niniejszego wspólnego działania. Prezydencja powierza techniczną realizację Sekretariatowi ONZ (BdR). Sekretariat ONZ (BdR) podpisze umowę o pomocy krajowej dla państwa przyjmującego z państwami, które zostaną wybrane jako państwa przyjmujące. Państwo przyjmujące będzie uczestniczyć w realizacji projektów finansowanych w ramach niniejszego wspólnego działania. Dostarczanie wszelkich towarów oraz wykonanie wszelkich robót lub usług przez Sekretariat ONZ (BdR) na rzecz państwa przyjmującego w ramach niniejszego wspólnego działania będzie się odbywać zgodnie z odpowiednimi zasadami i procedurami ONZ określonymi szczegółowo w umowie o finansowaniu zawartej z Sekretariatem ONZ (BdR) (art. 3 ust. 3 niniejszego wspólnego działania).